

Ірина Хоменко

Шлях у янголи

Усім Янголам-Охоронцям — земним і небесним присвячую...

ПРОКЛЯТТЯ ЧУДЕРНАЦЬКОЇ БАБУСИ

"Ось ми з Сергієм і закінчили навчання! Сьогодні отримали дипломи! — Ліна йшла з дитиною на руках по Хрещатику, і душа її співала. — Наш син Данило росте міцним і здоровим. Сергій успішно працює усним перекладачем. А я роблю письмові переклади. Коли є дитина — це дуже зручно. У нас все добре. І мій чоловік любить мене. Як класно, що Щастя все-таки є! Воно існує!"

Ліна сіла на лавку і бавилася з дитиною, спілкуючись з мамою по телефону. На неї нахлинули шкільні спогади. Вона заглядала у минуле, насолоджуючись сьогоденням.

Поряд також гуляли мамці зі своїми дітьми. Ліна угледіла маленьку дівчинку, яка далеко вже відбігла від своєї мами. Та стояла до дитини спиною і палила цигарку, запиваючи кавою із

маленької пластикової філіжанки. Ліна чомусь спохмурніла. Неочікувано звідкись узявся величезний дядько на величезному велосипеді! Дитина бігла йому назустріч, прямо під колеса! Дядько дивився кудись угору, не помічаючи дівчинки. Ще трохи... і він покаліче, або вб'є дитину!

Ліна не знала, що вона ТАК уміє бігати! За мить вона була біля дитинки і... ледь вихопила її з-під колес здорового велосипеда. Дядько зупинився, вилаявся голосно і поїхав геть. Дитина обхопила з переляку Ліну за шию. Мати дівчинки продовжувала стояти спиною...

Данило, розкинувши руки, побіг до Ліни:

— Мамо! Мамо!

Ліна опустила дівчинку на землю і полегшено видихнула. Та тулилася до неї.

— Моя бідолашна! — погладила її по голівці. Раптом мати дівчинки обернулася і побігла до них:

— За своїм виродком дивись! — гаркнула скажено на Ліну. — Не займай мою дитину!

Схопила дівчинку на руки і пішла геть. Ліна теж взяла Данила на руки і підійшла знову до лавки, де сиділа декілька хвилин тому. Там вже всілася якась дуже модна бабуся у чарівному капелюшку. Вони деякий час посиділи мовчки. "А я і не заради твого «дякую» її рятувала, невдячна!" — подумала у серцях Ліна. Раптом озвалася старенька.

— Добрий вечір, Янголятко!

Ліна гадала, що бабуся так називає її маленького сина, і заусміхалася бабці.

— Ти станеш справжнім Янголом, Ліно! — провадила та, а у дівчини перехопило подих: звідки вона знає, як мене звать?

— Я багато чого знаю! — провадила старенька. — А ще я знаю, що твій чоловік буде Богом покараний за ті всі знущання, що ти від нього натерпілася, коли ви вчилися у школі. Звичайно, якщо не розкається і не попрохає у Бога та і в тебе вибачення!

Ліна злякано здригнулася, і серце її застукотіло швидко-швидко.

— Як ті євреї, що Бог їх водив по пустелі, він буде покараний, залишений, нікому не потрібний і розчавлений Божим гнівом! Дай Боже, щоб він розкався та вибачився перед тобою! Тому що Бог карає не лише за вчинки (Що — вчинки! Він весь час тільки те й робив, що допомагав тобі!), а карає і за слова та погані думки. У Сергія буде можливість розкаятися... Якщо ви нехрещені, вам треба похреститися. Приходь до нашої церкви, Ліно!

— Я не залишу його!!! — Ліна палко відреагувала на слова чудернацької бабусі.

— А ти тут зовсім ні до чого! — бабуся посміхнулася і піднялася з лавки. — Твій Шлях у Янголи розпочався сьогодні. Ти зараз ще зовсім

маленьке янголятко, але ти зростатимеш, міцніше ставатимеш з кожною Добою Справою. Час мені іти!

Старенька погладила Данила і... Ліна не помітила, як та пішла. Дівчина відвела погляд. А коли повернулася — нікого вже не було. Боже! Та вона ж зникла! У Ліни мурашки побігли по тілу. Бабуся зникла. Була. І немає! Дівчині стало моторошно. "Я ще міцніше любитиму Сергія, — вирішила вона для себе, — і буду молитися Богові, буду просити, щоб минуло мого коханого те страшне покарання.

* * *

Ліна повернулася додому вражена та пригнічена. Вона розмірковувала над тим, чи варто усе розповісти коханому. Ця тема була не з легких. Вона не любила згадувати про школу та їхні шкільні стосунки. Хоча тільки сьогодні чомусь розговорилася про це з мамою по телефону. Адже зараз у них усе гаразд. Крім того, треба було розповідати чоловікові дивні, містичні речі про чудернацьку бабуся та її страшне пророцтво. А Сергій ненавидів містику та з недовірою ставився до усього незвичайного. Вона довго вагалася. Може, варто приховати бабусине пророцтво? Адже воно таке страшне! А з іншого боку: хто

попереджений — той озброєний. Сергій, якщо буде знати, ЩО на нього чекає, зробить, можливо, певні висновки... Та і не звикла Ліна щось приховувати від коханого. Адже вони — наче дві половинки одного цілого. І повинні довіряти один одному. І розповідати усе. Але як? Як це йому сказати? Слова чудернацької бабусі виглядають досить різкими і категоричними. Наче вирок. Ліна не знала, як підступитися до цієї теми. Та нарешті, вирішила розказати йому усе, як було, — з самого початку.

Сергій уважно вислухав її розповідь та сприйняв її геть зовсім з іншої точки зору.

— Ліна! Це схоже більше на прокляття, а не на попередження з небес! — розлютувався він. — Тобі треба було піти геть і не слухати її. Зовсім не розмовляти! Я ж сподіваюся, ти не повірила усій тій нісенітниці?!

— Звичайно, повірила! — Ліна спробувала переконати коханого. — Адже вона навіть знала, як мене звати!!!

— Ну, це — елементарно! Вона прочитала ім'я на твоєму дипломі, що ти його сьогодні отримала і таскалася з ним по всіх усядах. Ніяк не можеш налюбуватися на свій диплом з відзнакою!

— Це — справжні заздрощі! Ніхто тобі не заважав вчитися на відмінно та також отримати диплом з відзнакою! — вибухнула Ліна образою.

— Та я, замість того, щоб вчитися, на роботі

вкалував кожен день без вихідних. І все — заради вас! Заради тебе та сина! Щоб у вас було усе найкраще і ви не відчували ніяких нестатків! Щоб усе було, що треба для життя, і ще більше! А ви, замість того, щоб вдячними бути, навіть на прогулянку ходите самі, мене не берете. Наче я вам ніхто! І ти, невдячна, слухаєш усяку гидоту і віриш їй! Та ще й хочеш, щоб я повірив у ці дурні передбачення!

— Вони геть не дурні! Побійся Бога, Сергію! Я вірю у надприродне! Я — вірю в Бога!

— Але вона не Бог! — закричав Сергій.

Вони геть посварилися. І ніяк не могли припинити сварку. І так — до пізньої ночі. Це — була перша їхня сварка. Велика і тотальна. Після якої вони тиждень не розмовляли один з одним. Чудернацька бабуся привнесла у їхні стосунки розлад. І те, ЩО це було насправді: попередження надприродного або звичайне шарлатанство знав лише Бог. А тепер знатимете й ви. Про те, що Сергій ображав Ліну в школі, вона згадувала у своїй розмові з мамою, спілкуючись з нею по телефону. Коли сиділа і бавилася з дитиною. Чудернацька бабуся вже тоді була на лавці. Ліна просто не помітила її. Звичайно, я не хочу цим сказати, що надприродного не буває — воно буває! Але іноді більшості речей можна знайти реальне і цілком логічне пояснення. Хоча... чи так неправа була

чудернацька бабуса? Можливо, нею говорив тоді з Ліною сам Бог? Вона вірила в це.

Ми іноді занадто багато приділяємо уваги тому, що кажуть інші, роблячись заручниками їхньої думки.

ПРОКЛЯТТЯ. ЗНАК ДОЛІ

Проїшов час... Сергій багато працював перекладачем і частенько бував у відрядженнях, також і за кордоном. Він перекладав усно. Ліна перекладала письмово. Вдвох разом виховували сина. Пророцтво щодо Сергія не збувалося.

"Вже пройшло багато часу, — зітхнула полегшено Ліна. — Мабуть, Бог простив Сергія. Я молилася про це кожного дня. Адже я простила його ще у школі..."

Одного разу Сергія направили до Африки з делегацією. Ніщо не казало Ліні про якусь біду. Вона була спокійна і навіть анітрохи не хвилювалася. Але... З Африки Сергій не повернувся... Літак потрапив у авіакатастрофу. Ліна отримала про це офіційного листа. До речі, літак впав у пустелю.

Ліна дуже змінилася. Її іноді не впізнавали навіть близькі знайомі. Вона стала рідко виходити. Багато плакала і не спала ночами. Вона трохи не збожеволіла від горя. Так тривало деякий час після

авіакатастрофи. Та одного вечора Ліна вийшла купити хліба...

Вона йшла мовчазна та тиха. Не могла вже плакати. Сліз вже не було. Виплакані були усі довгими безсонними ночами. Насувалися сутінки. Все принишкло і сумно занурювалося у темряву. Дерев, наче чудернацькі створіння, щось нашіптували Ліні під тьмяним світлом ліхтарів. Було прохолодно. Дівчина зіщулилася. Після авіакатастрофи літака, де був її чоловік, Ліна не пам'ятала, що з нею. Вона не розуміла звуки, слова людей, навіть синові слова, та не сприймала кольори. Але цього вечора все було інакше. Їй чомусь здалося, що хтось спостерігає за нею. Коливання вітів дерев стривожили її. Вона уважно прислухалася до всього навколо, наче чекала на якусь подію.

"Я сьогодні зустріну знак, — подумалось їй. — Знак Долі... Я трохи охолола до Сергія останнім часом. Я наче звикла до нього. Перемкнулася на сина. Віддалилася. Менше стала його любити. Залишилася звичка. А Любов? Любов де ділася? І я сприймала це спокійно, наче так і треба. От Бог і забрав його від мене..."

Ліна повернула за ріг будинку до супермаркету і... раптом поряд із собою почула знайомий голос коханого: "Я — живий!"

Це пролунало так виразно і так... неочікувано,

що Ліна здригнулася та мурашки побігли по шкірі. Вона була вражена до самої глибини душі. Кожною клітиною свого тіла вона тремтіла, але не зойкнула, не вигукнула. Лише наче трошки захлинулася, й забракло повітря.

Вона озирнулася старанно навколо, але поряд з нею не було ані душі. Машини стояли обабіч дороги. Але ж Сергієва, їх машина, стоїть зараз у гаражі біля їхнього будинку. До речі, чого вона просто так стоїть? Може їй, Ліні треба повчитися водити машину. Так вона відволічеться від горя...

Так все-таки, що це за голос? Ніхто не йшов назустріч, нікого, НІКОГО не було поряд! Ліна похолола. Задрижали губи, і на очах знову з'явилися сльози. Та це не були сльози горя. Ні! Це були сльози НАДІЇ! Він живий?! "Він — живий! Це Бог дав мені знак. Знак, що треба вірити. Вірити і чекати на нього — на коханого Сергійчика!" — запевняла себе вона і зойкнула від несподіванки. Вона ледь не наступила на голуба!

Він лежав поранений на бруківці і, витягнувши в бік своє ліве крило, страждав під ногами!

— Боже! Поранений голуб! Бідненький мій! Милий голубе! Рідненький! — перед очима у Ліни враз майнув спогад із їхнього весілля — як вони з Сергієм випускали у небо білих голубів. Як їх багато було! Гарних, білісіньких, мов сніг!

Пригадалося оте чуттєве відчуття свободи, польоту, незалежності та радості Життя. От якби це почуття залишалось з нею вічно! Як класно було тоді... О, Сергію! Де ти? Що трапилося з тобою, і чи живий ти?

Сльози навернули. Ліна обережно підняла птаха. Він дрижав у її руках і виглядав дуже нещасним, виснаженим, але таким рідним! Ось він — Знак! Знак, якого так чекала дівчина! Вона має врятувати голуба, забрати його додому, виходити. І Сергій повернеться. Я — вірю, що він живий. Адже таке буває, що і після авіакатастрофи люди залишаються живі. Може, страждає десь у пустелі, куди впав літак. І йому потрібна допомога. Як цьому голубу...

Ліна зігріла птаха у обіймах, швиденько купила хліба у найближчому кіоску і поквапилася з пораненим голубом додому.

Данило вже спав. Ліна заходилася лікувати птаха. «Ось так і мого Сергія хтосьвилікує! Адже він — живий! Зараз я вірю в це! І сподіваюся, що він повернеться!»

Ліна ожила. Птах залишився жити з ними у квартирі до весни.

— Давай залишимо його назавжди у нас! — попрохав Данило, який полюбив голуба усім своїм дитячим серцем.